

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. H.**

toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2024, č. j. OAM-1270/DS-D03-D06-2024,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2024, č. j. OAM-1270/DS-D03-D06-2024, žalovaný rozhodl podle čl. 26 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „*Dublinské nařízení*“)

tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení je Chorvatská republika. Toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že žalobce byl dne 19. 9. 2024 zadržen při nelegálním pobytu na území České republiky a dne 20. 9. 2024 byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zajištěn. Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal dne 16. 9. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, jež je vázána Dublinským nařízením. S ohledem na uvedené požádal žalovaný dne 26. 9. 2024 Chorvatskou republiku o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu. Dne 10. 10. 2024 Chorvatská republika přijala svoji odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení. Chorvatská republika je tak příslušná země k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na svém území v souladu s čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení. Žalovaný se s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení zabýval skutečností, zda v případě Chorvatska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského, či ponižujícího zacházení. V té souvislosti vycházel z Informace OAMP ze dne 24. 9. 2024 týkající se azylového systému v Chorvatsku a konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Chorvatská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU ani jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska. Státní moc Chorvatska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Chorvatsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Co se týče zdravotní péče v Chorvatsku mají žadatelé o mezinárodní ochranu právo na přístup ke zdravotní péči, která je poskytována v přijímacích střediscích a ve vybraných zařízeních. V souvislosti s tvrzeními žalobce o nedůstojných životních podmínkách na území Chorvatska žalovaný uvedl, že si je vědom, že životní podmínky mohou být v různých členských státech Evropské unie odlišné, nicméně je toho názoru, že v případě Chorvatské republiky nelze hovořit o systematických nedostacích či životním standardu, jež by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce odporuje napadené rozhodnutí smyslu a účelu Dublinského nařízení a nepřiměřeným

způsobem zasahuje do subjektivních práv žalobce. Žalobce má za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem nevěnoval dopadům přiměřenosti nuceného vycestování žalobce a stejně tak se dostatečně nevěnoval ani možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Dublinského nařízení a své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva zdůvodnil vágně a obecně. Tímto postupem se dle žalobce žalovaný dopustil svévole a zneužití správního uvážení. Žalobce uvedl, že se svým vycestováním do Chorvatské republiky nesouhlasí, neboť by mu tím byla způsobena nevratná újma. Žalobce je toho názoru, že jsou v jeho případě dány podmínky pro jeho setrvání v České republice, a že by Česká republika měla převzít odpovědnost za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že žalovaný nemá povinnost žalobce do Chorvatské republiky předat, když článek 24 odst. 1 Dublinského nařízení hovoří o tom, že členský stát může požádat o převzetí osoby zpět. Jde tedy o volbu každého státu, a tedy o věc podléhající správnímu uvážení. V případě aplikace správního uvážení pak žalovaný musí předložit všechny své úvahy a důkladně vylíčit, a jakým způsobem dospěl ke svým závěrům. Žalobce dále uvedl, že v případě nuceného vycestování cizince, je žalovaný povinen hodnotit přiměřenost zásahu do soukromých a rodinných práv žalobce. Žalobce je přesvědčen, že nelze přistoupit k jeho předání do Chorvatské republiky, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. S ohledem na to, že se Chorvatsko nyní potýká s vysokým počtem žadatelů o mezinárodní ochranu, je proces předávání žadatelů z ostatních členských států Evropské unie značně ztížen, je dle žalobce přinejmenším pravděpodobné, že žalobce stráví v zajištění v České republice nepřiměřeně dlouhou dobu, než bude moci být jeho předání realizováno. Tato skutečnost bude mít dle žalobce negativní dopad do jeho základních práv, ale i na jeho duševní zdraví, neboť v souvislosti se svým zajištěním a nejistotou ohledně svého osudu zažívá značné útrapy. Žalobce nesouhlasí s úvahami žalované vyjádřené v napadeném rozhodnutí ohledně situace v azylových centrech. Ty jsou dle žalobce opřeny o zcela obecné informace o tom, že Chorvatsko jako členský stát EU je vázán předpisy EU a mezinárodními úmluvami, když současně nebylo vydáno žádné stanovisko či rozhodnutí, které by negativní situaci v Chorvatsku oficiálně deklarovalo. Žalobce je přesvědčen, že jeho žádost nebude v Chorvatské republice posouzena řádně, čímž mu bude způsobena újma, a navíc by musel snášet nevyhovující životní podmínky. I když žalobce strávil na území České republiky relativně krátkou dobu, má zde vazby se svoji švagrovou a se synovci, kteří jsou taktéž zajištěni v ZZC a nemůže se od nich oddělit. Případné odloučení se s těmito osobami by žalobce pociťoval jako nepřiměřenou újmu. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí odporuje smyslu a účelu Dublinského nařízení, a proto žalobce se svým vycestováním do Chorvatska zásadně nesouhlasí. Žalobce uvedl, že nechce setrvat nikde v Evropě. Žalobce má za to, že je na místě aplikace diskreční pravomoci České republiky dle čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobce zvláštní okolnosti pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení spatřuje jednak v tom, že se nachází aktuálně na území České republiky a je proto nehospodárné, aby byl přemísťován do jiné země. Žalobce má za to, že jsou v jeho případě dány okolnosti, pro které by měl žalovaný aplikovat čl. 17 Dublinského nařízení. Uvedl, že má z pobytu v Chorvatsku obavy, neboť azylové v řízení před správními orgány v Chorvatské republice vykazují řadu nedostatků a životní úroveň ve zdejších střediscích je dle žalobce přinejmenším znepokojující, jeho přesun by odporoval požadavku hospodárnosti a efektivity správního řízení. Existence výše uvedených důvodů, je dle žalobce relevantním důvodem pro zvážení možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení. Dle žalobce, žalovaný takou úvahu vůbec neučinil a ani nepředložil zdůvodnění svého postupu, proto je napadené

rozhodnutí dle názoru žalobce nepřezkoumatelné, a navíc trpí i jinými vadami, pro které je nezákonné.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalovaný uvedl, že žalobce byl zadržen z důvodu nelegálního pobytu na území České republiky. Žalobce si byl vědom, že na území České republiky přicestoval neoprávněně. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 24. 9. 2024, týkající se azylového systému v Chorvatsku, která konstatuje, že Chorvatsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce do Chorvatska. Závěrem žalovaný konstatoval, že s ohledem na to, že byly naplněny podmínky pro postup podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, kdy Chorvatsko jako příslušný členský stát je povinno přijmout žalobce zpět, rozhodl žalovaný podle § 11 odst. 2 zákona o azylu a v souladu s čl. 26 odst. 1 Dublinského nařízení. S ohledem na to navrhl žalovaný soudu, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 19. 9. 2024 zadržen při nelegálním pobytu v České republice a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPU-167962-18-ČJ-2024-040022-ZZC ze dne 20. 9. 2024 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na území České republiky. Porovnáním otisků v systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice. Žalobce při podání vysvětlení dne 19. 9. 2024 uvedl, že ze Sýrie odcestoval s bratrovou manželkou a jejich třemi dětmi. Cesta byla organizována převaděči. Nejprve přijel do Turecka a pak do Bosny a Hercegoviny. Cestovali střídavě autem a pěšky. Chtěl se dostat do Německa, kde žije jeho bratranec. Uvedl, že si je vědom, že cestuje nelegálně. Cestovní doklad nikdy neměl, syrské doklady zanechal v Sýrii. Na otázku za ví, že má podanou žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, sdělil, že v Chorvatsku zůstat nechce, a že podmínky zde nebyly dobré. V Chorvatsku jej mlátili, byla tam zima a nedostávali jídlo. Uvedl, že bydleli v karavanech, kde to bylo špinavé. Uvedl, že na Českou republiku nemá žádné vazby. Jeho zdravotní stav je dobrý.

8. Jedním z podkladů rozhodnutí je informace OAMP ze dne 24. 9. 2024 Chorvatsko, Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Z ní mj. vyplývá, že azylová střediska prošly v nedávné době rekonstrukcí, díky které došlo ke zlepšení podmínek pro život. V roce 2023 se zde však vyskytly problémy v důsledku nárustu počtu ubytovaných žadatelů – nedostatek sprch, toalet či volných lůžek. Ubytování žadatelé o mezinárodní ochranu mají možnost se volně vycházet ze středisek a mohou žádat o propuštění z areálu i na několik dní.
9. Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 29. 10. 2024 rozhodnutí o předání č. j. OAM-1270/DS-D03-D06-2024, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení, je Chorvatská republika s tím, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež žalobce napadl projednávanou žalobou.
10. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu, Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. e) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
11. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Chorvatské republiky brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení, a to především s odkazem na podmínky azylového řízení.
12. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu povinen za podmínek uvedených v člancích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět.
13. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení, dle kterých dochází k určení příslušného státu, se jedná o určení příslušného státu za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU. Tím je myšleno, že žadatel doposud nepodal žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal dne 16. 9. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, jež dne 10. 10. 2024 uznala svoji příslušnost k posouzení této žádosti. V souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Žalovaný se s ohledem na argumentaci žalobce v té souvislosti zabýval otázkou, zda v případě Chorvatské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

14. Pokud se týká žalobcem tvrzených systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatské republice, pak je třeba uvést, že podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Chorvatské republiky, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, výše uvedené informace OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho chorvatský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Je pravdou, že životní podmínky v Chorvatské republice jsou oproti ekonomicky vyspělejšími západními zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, chorvatský azylový systém jistě není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není možné je posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Nedostatky v azylovém řízení musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo porušení čl. 4 [Listiny základních práv Evropské unie](#). Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícím orgánům zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky chorvatského azylového systému jsou pouze obecného charakteru, žalobce je nekonkretizoval, a proto jeho tvrzení nejsou způsobila zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Chorvatské republice. Žalovaný se v této souvislosti existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů zabýval v postačujícím rozsahu, přičemž dostačujícími soud shledal i podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že případné nedostatky azylového řízení v Chorvatské republice nejsou natolik závažné, aby neumožňovaly žalobcovo předání, neboť pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatské republice nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou. S ohledem na argumentaci žalobce není ani zřejmé, z čeho dovozuje, že jeho případné předání do Chorvatské republiky by mu způsobilo závažnou újmu.
15. Další námitka žalobce se týkala nevyužití diskrečních pravomocí dle čl. 17 odst. 1 Nařízení, s tím, že dle žalobce byly v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, jež způsobují značnou nepřiměřenost žalobcova případného předání do Chorvatské republiky. Žalovaný ani soud žádné důvody hodné zvláštního zřetele v případě žalobce neshledal, přičemž

žalobce sám uvádí pouze důvody, jež se nevymykají těm, jež mají i jiné osoby v obdobném postavení jako žalobce. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

16. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení je Chorvatská republika, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 19. prosince 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně